

Петренко М.
ХТЕІ КНТЕУ

РІДНА МОВА ЯК ВАЖЛИВИЙ ЧИННИК КОНСОЛІДАЦІЇ

Роль рідної (української) мови як важливого чинника консолідації нації суттєво зростає в нових умовах розбудови української державності, вона стає опорою, що дасть змогу, на наш погляд, згуртувати українське суспільство для вирішення нагальних проблем сьогодення.

Добре розуміючи роль рідної мови в становленні нації, маючи «великий досвід» боротьби з нею (укази Петра І, Валуєвський циркуляр, Емський

указ, лінгвоцид тоталітарної радянської системи, рекомендації Ташкентської конференції (1979) і, насамкінець, проголошення російської мови офіційною (1990), певні політичні сили й сьогодні намагаються різними способами зашкодити становленню української мови як державної.

Головні з них – це намагання надати російській мові статус офіційної, штучне створення так званої проблеми «русскоязычного населення». Мабуть, окремі політики сьогодні свідомо (а, може, через незнання) забувають ті століття рабства, упродовж яких знищувалася культура українського народу, його інтелігенція, десятиліття панування тоталітарної системи, коли все робилося для того, щоб «злилися нації», щоб сформувалася універсальна мова (російська). Саме тому демократична громадськість нашої держави повинна зробити все, щоб не допустити запровадження російської мови як офіційної (або державної), докласти зусиль для відродження рідного слова на власній землі.

Попри те, що Україна вступила вже в друге десятиріччя суверенності своєї держави, рабська психологія, комплекс неповноцінності й меншовартості міцно укоренились у свідомості значної частини українців. Гірко відчувати те, що ми не можемо усвідомити себе державною нацією, як французька, німецька, іспанська, італійська та ін. Комусь вигідно, щоб нові покоління українців виростили, не відчуваючи належності до України, нехтуючи національною гордістю й національною ідеєю. Український народ так довго та безсоромно ідеологічно одурманювали, так міцно затискали в залізобетонні марксистські догми, що українці перестали вірити навіть у принади перспектив національного розвитку. Правда, якоюсь мірою вони мають рацію, адже всі роки від часу проголошення державної незалежності і до Помаранчевої революції Україна перебувала в стані глибокої соціально-економічної кризи. Саме в ті роки з'явився афоризм: «Навіщо мені така незалежність, якщо я став злидарем».

У наш час особливо важливого значення набуває збереження національних традицій. Завдяки їм функціонує й розвивається національна мова, без якої неможливе існування нації, оскільки зречення своїх національних традицій, рідної мови рівнозначне зреченню своєї національності. Саме тому необхідне збереження та примноження своїх національних традицій, рідної мови. Тільки такий шлях забезпечить нормальний розвиток народу.